

П Н З В О Р И Ш Н Е В И Н Е

МАРТ 2022.
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 150
www.narodnopozeriste.rs
ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

150
БРОЈ

СИНИША КОВАЧЕВИЋ

ГОДИНЕ ВРАНА

РЕДИТЕЉ СИНИША КОВАЧЕВИЋ

ЈУБИЛЕЈ

„ПОЗОРИШНИХ НОВИНА“;

150. БРОЈ

Драги читаоци,

Пред вама је 150. број „Позоришних новина“, најтиражнијег овдашњег позоришног месечника. Наш лист своју дуговечност дугује најпре вама, који сте с нама у континуитету скоро пуних седамнаест година, потом свим колегама и сарадницима који су били, а неки су и даље, део наше редакције, свим нашим саговорницима и, наравно, управама Народног позоришта у Београду, као и актуелној, које су се све ово време увек својски трудиле да га подрже.

Први број објављен је октобра 2005. године у сарадњи са штампарском „Борба“ и био је невеликог тиража, свега хиљаду примерака. Малу редакцију, на челу са дугогодишњим главним уредником Жељком Хубачем, водила је идеја да се, после више ранијих, углавном кратковекних покушаја, установи традиција објављивања новина Народног позоришта.

Први сличан покушај начинио је Бранислав Нушић далеке 1901. године покренувши „Позоришни лист“, који је излазио само годину дана. Уследила је истоимена публикација из 1934, коју је убрзо заменила међуратна „Сцена“ (1935–1941), да би је наследила окупацијска „Српска сцена“ (1941–1944).

После Другог светског рата покренута су два гласила истог имена и сасвим различите концепције „Позориште“ из 1948. и 1952, са по свега неколико бројева, а последњи покушај објављивања сопственог часописа у прошлом веку београдски национални театар је начинио у сарадњи са „Позоришном комуном“, покренувши „Позоришну културу“ која је излазила од 1970. до 1972. године.

Већ после трећег броја „Позоришне новине“ су, захваљујући чињеници да су, како је то тада приметио наш чувени театролог Јован Ђирилов (1931–2014), избегле замку синдикалног листа, почеле да излазе као подлистак дневног листа „Политика“.

Постављене као новине које афирмишу рад Народног позоришта, „Позоришне новине“ су у том периоду квалитативно напредовале у домену и садржаја и дизајна.

Сарадња са „Вечерњим новостима“, која је започела у јануару 2008. године и, на обострано задовољство, траје и данас, преломни је тренутак у развоју „Позоришних новина“.

Наиме, значајно повећање тиража, редизајн и промене у форми, учиниле су наше новине атрактивним и у маркетиншком смислу.

Током свих ових година, покренули смо многе теме које су за циљ имале преиспитивање позиције Народног позоришта у савременом театарском и друштвеном окружењу, представљани су сродни театри из Европе и упоређивани системи организације у њима, бавили смо се Законом о позоришту, објављивали фељтоне, интервјуе, репортаже са премијера наших продукција као и гостовања у земљи и иностранству...

Хвала свима који су у претходних 17. година били уз нас. Следећи број излази крајем априла.

Редакција „Позоришних новина“

РЕЧ В.Д. УПРАВНИКА СВЕТИСЛАВА ГОНЦИЋА

Утисак о времену у којем живимо

Моје честитке уз 150. број... Желим да нагласим да се налазимо у једном специфичном времену у којем се на озбиљан, можда, и историјски начин мења перцепција. Један од узрока томе су и велике промене које се дешавају у друштвеној стварности целог света. Самим тим, мења се на одређен начин и перцепција публике у позоришту. Народно позориште, данас, налази се у одређеном времену и простору које ми треба да дефинишемо и оним што стављамо на репертоар. И у том смислу, обавезни смо да се повезујемо и са будућношћу наше деце која извесна сазнања црпе из представа које постављамо на сцену. И кад се представе тичу неких прошлих времена (*Године врана*, *Нора*, *У име оца и сина*), њихово свевремено сценско тумачење треба да остави трага у сазнању наше младе публике.

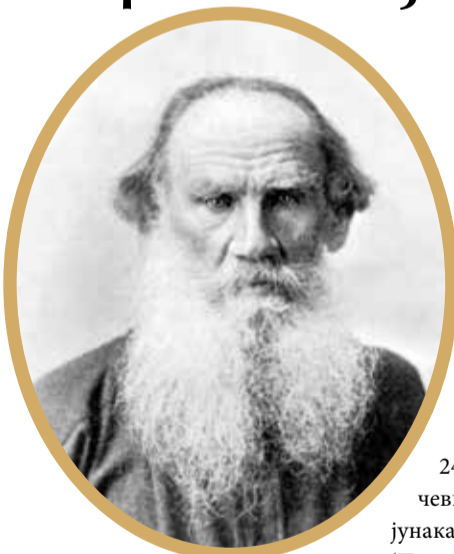

За новине је битно, да у овом убрзаном темпу живљења, можемо чак и самим прелиставањем и ишчитавањем наслова да стекнемо утисак о времену у којем живимо. Желимо свима нама још много добрих, интересантних наслова. Све нам се сада дешава у време „Рата и мира“ (представа која се управо поставља на репертоар) Е, сад очекујемо, када преспавамо рат, да се пробудимо у миру.

Желим, такође, у име управе, да Позоришне новине још дуго буду део српске театарске сцене које ће публику једном месечно, током актуелне сезоне, информисати о најважнијим догађајима у нашем и вашем Народног позоришту.

ЧУВЕНИ ТОЛСТОЈЕВ КЛАСИК, ПОСЛЕ ВИШЕ ОД ЧЕТИРИ ДЕЦЕНИЈЕ, УСКОРО У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Борис Лијешевић режира „Рат и мир“

Изузетно дело Лава Николајевича Толстоја „Рат и мир“, чувени класик у којем славни писац даје слику руског друштва у Наполеоново доба и прати животе троје главних јунака - Пјера Безухова, Андреја Болконског и Наташе Ростове, ускоро ће, после 42. године, поново оживети на Великој сцени Народног позоришта. Нову поставку спрема редитељ Борис Лијешевић, а драматизацију је урадио Федор Шили.

Први и једини пут до сада, једно од најутицајнијих дела светске књижевности, постављено је на Великој сцени Народног позоришта и, уопште, у српском театру, пре више од четири деценије. Премијера је одржана 24. јуна у режији Петра Шарчевића који је улоге главних јунака поверио Богдану Диклићу (Пјер Безухов), Предрагу Микију Манојловићу (Кнез Андреј Болконски) и Драгани Варагић (Наташа Ростова).

У подели су били и Михајло Викторовић (Кнез Никола Болконски), Анђелка Ристић (Кнегиња Лиза Болконска), Добрила Стојнић (Кнегиња Марија Болконска), Предраг Тасовац (Гроф Ростов), Ксенија Јовановић (Грофица Ростова), Марко Николић (Николај Ростов), Радован Миљанић (Пеђа Ростов), Зорица Мирковић (Соња Ростова), Васа Пантелић

(Кнез Василије Курагин), Огњанка Огњановић (Кнегиња Елена Курагина), Тихомир Арсић (Кнез Анатој Курагин), Славка Јеринић (Марија Димитријевна Ахросимова), Мира Бобић (Ана Павлова Шерер), Љиљана Јанковић (Марија Богдановна), Бранислав Јеринић (Кутузов), Богољуб Динић (Денисов), Бошко Пулетић (Друбецки), Драган Зарић (Долохов), Мирослав Петровић (Вајројтер), Зоран Стојиљковић (Генерал Ланжерон), Рамиз Секић (Генерал Милорадовић), Милорад Волић (Генерал Бениксен), Бранко Јеринић (Наполеон), Родољуб Раша Симић (Кмет Алпатич) и Звонко Јовичић (Ађутант).

Драматизацију је урадио књижевник Мирко Милорадовић, сценограф је био Александар Аугустинчић, костиме је креирала Љиљана Драговић, док је о кореографији бринуо Душан Трнинић.

Представа је изведена укупно 16 пута пред око 7500 гледалаца.

■ Р.П.Н. ■

НОВИ ДРАМСКИ КОМАД СИНИШЕ КОВАЧЕВИЋА ОПРАВДАО СВА ОЧЕКИВАЊА

Огромно интересовање публике за „Године врана“

Драма „Године врана“, по тексту и у режији Синише Ковачевића, чија се радња дешава током окупације и непосредно након ослобођења Београда у Првом светском рату, изведена је с великим успехом на обе премијере, 12. и 13. марта.

Представа је у самом старту, још средином децембра када су почеле пробе, побудила огромно интересовање јавности, а потом је, чим је постављена на сцену, на сва четири извођења у овом месецу (две премијере и две репризе), у потпуности, оправдала сва очекивања. Но, пођимо редом.

Ковачевић је одавно написао ту драму, а затим је, чекајући на реализацију, преточио и у роман „Године врана“ (2018), који је доживео велики успех као „монументални историјски мозаик у мермеру“ и „најаутентичније виђена судбина Београда пре једног века“.

Радња представе догађа се у Београду 1917. и 1918. године. То је време неочекиваних љубави, офи-

цирских двобоја, тихих сахрана, бежаније, спасавања части, преког суда, вешала и изрода, али и време када, чак, и вране напаствују град и небо претварају у црни облак.

У средишту приче налази се породица Рајић чији се живот, након једне ситне крађе угља, учињене у крајњој нужди током ратних година, мења из корена и претвара у трагедију...

Учитељицу Јулију Кавран

играла је Калина Ковачевић, њеног мужа – правника Алојза, тумачио је Александар Срећковић, санитетског мајора Живојина Рајића дочарао је Петар Стругар, његова мајка Катица била је Љиљана Благојевић, жена Љубинка – Соња Колачарић, а у роли Мијата Тамнавца наступио је Бојан Кривокапић.

У великом ансамблу улоге су остварили и Миодраг Кривокапић,

ца Зорић Васовић и Хаџи Петар Божовић.

У подели су и деца, узраста од пет до осам година, чланице Балета Народног позоришта, ученици Балетске школе „Лујо Давичо“ и студенти глуме Факултета савремених уметности.

Драматург је Данка Секуловић, а у уметничком тиму су и Герослав Зарић, Владослава Канингтон (сценографи), Мари-

на Меденица (костимограф), Петра Фотез (костимограф балетских костима), Борислав Дугић, Владимир Петричевић (композитори), Исидора Станишић (кореограф), Радован Кнежевић (сценски говор) и Слободан Петковић (сценске борбе).

На другој премијери, у глумачкој подели први пут су били Бранислав Томашевић у улози Алојза Каврана и Хаџи Ненад Маричић као капетан Мијат Тамнавац.

Публика је на оба премијерна извођења, а касније и прве две репризе испратила одушевљено свих 59 актера представе, а нарочито носиоце главних улога, десетоминутним бучним аплаузом и стајаћим овацијама.

Карте за извођења с мартовског репертоара, заказана за 1. и 4. април одавно су распродате. Наредна извођења биће одржана 18. и 26. априла. Улазнице за те представе, као и за све наслове са априлског репертоара у продаји су од прекјуче на благијни Народног позоришта.

■ М.Б. ■

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА ПОСВЕЋЕНА БРЕДИ КАЛЕФ

Неуобичајена примадона

Изложба „Бреда Калеф – неуобичајена примадона“, аутора Драгана Стевовића, отворена је 16. марта у Музеју Народног позоришта.

на неке од најзначајнијих тренутака Бредине блиставе каријере, шеф диригент Народног позоришта Дејан Савић је, између осталог, истакао да је ова изложба посвећена једној великој уметници и оперској звезди „која је свесна своје мисије

„увек имали само речи хвале за њен однос према својој уметности, колегама и послу којим се бавила“.

Директор Опере Никола Мијаиловић је рекао да је узбуђен што „као дете овог позоришта“ присуствује отварању изложбе посвећене Бреди Калеф за коју је казао да је у његовом детињству и одрастању у Народног позоришту имала заиста веома велику улогу. Мијаиловић је оценио да је госпођа Калеф поред врхунског гласа, сценска појава, харизме... имала и препознатљивост, „а то је оно што краси само највеће оперске уметнике“.

„Кад чујете глас Бреде Калеф, немате ниједног тренутка дилему да ли је то, можда, неко други. Својим певањем давала је пример чему би један оперски певач требало да стреми и шта треба да достигне. Познавање вокалне технике, која је веома сложена, омогућило јој је да до краја каријере задржи свежину гласа и цео регистар, упркос томе што је веома дуго певала најтеже улоге“, казао

Радмила Бакочевић, Бреда Калеф, Драган Стевовић и Милка Стојановић

је Мијаиловић и додао да му у глави још увек „одзвањају“ њене изузетне роле – Ацучена из „Трубадура“, Дома из „Ере с оног свијета“ и Мајка из „Конзула“.

Аутор изложбе и директор Музеја Драган Стевовић нагласио је да „ово није прича о каријери Бреде Калеф, већ о њеном животу“.

„Тај живот је требало прво преживети, а онда живети, живети и борити се. И, после неколико година од дебија, избити у први ред солиста који су ову кућу, у свом златном периоду, прославили у целом свету. Једна од тих представа је Дон Кихот у Бечкој државној опери 1964. године и многи други наслови...“, подсетио је Стевовић.

Пре него што је изложбу прогласио отвореном, поклонио

је госпођи Калеф букет цвећа и урамљен плакат опере Жоржа Бизеа „Кармен“, са извођења одржаног 28. јуна 1960. године, када је дебитовала у Народног позоришту.

У оквиру церемоније свечаног отварања изложбе, емитован је и аудио снимак романсе Грофице из „Пикове даме“, у интерпретацији Бреде Калеф, са премијерног извођења у националном театру из 1980. године.

Госпођа Калеф је била присутна на отварању, али се није званично обратила. Седела је у друштву својих колегиница и пријатељица - примадона Милке Стојановић и Радмиле Бакочевић.

Изложба ће бити отворена до средине маја.

■ Р.П.Н. ■

Осим што обухвата фотографије, плакате из представа, као и личне предмете признате уметнице, поставка осветљава и њену значајну каријеру на сцени Народног позоришта и на гостовањима у иностранству.

У веома надахнутом говору током којег је присутне подсетио

коју је у потпуности испунила“.

Према његовом мишљењу, госпођа Калеф је „суштинска, права примадона, али и сувише скромна за једну тако фантастичну каријеру коју је имала“.

Он је подсетио да су сви велики диригенти, укључујући и Оскара Данона и Борислава Пашћана,

ГОСТОВАЊА ОПЕРСКИХ ЗВЕЗДА У АПРИЛУ

Прослављени српски баритон Жељко Лучић гостоваће 9. априла (19,30) на Великој сцени у Вердијевој „Травијати“. Наш уметник, који већ годинама гради веома успешну каријеру у иностранству стичући позитивне критике и славу

играјући репертоар светских оперских кућа, попут Метрополитен Опере, Royal Opera House-а, Опере Сан Франциско, Париске опере, Скале и Бечке опере, наступиће пред београдском публиком у улози Жоржа Жермона. Исте вечери, а поводом стогодишњице од првог извођења „Травијате“ у Народном позоришту у Београду, у фоајеу партера Велике сцене биће отворена изложба фотографија, аутора Драгана Стевовића и Драгице Гаћеше. Већ 16. априла, још један признати српски уметник са богатом иностраном каријером, тенор Зоран Тодоровић гостоваће као Каварадоси у „Тоски“, насловну ролу певаћу Јасмина Трумбеташ Петровић, а Скарпија ће бити Никола Мијаиловић. У Вердијевом „Трубадуру“, 20. априла, као гости ће наступити још две оперске звезде - мецосопран Милијана Николић (Ацучена) и тенор Розарио ла Спина (Манрико). Улогу Леоноре певаће Сања Керкез, а Грофа Луне Драгутин Матић.

Р.П.Н.

ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ПЕТАР БАНИЋЕВИЋ“ ЈОВАНИ СТОЈИЉКОВИЋ 29. МАРТА

Награда „Петар Банићевић“ биће уручена глумици Јовани Стојиљковић 29. марта (19,30) уочи почетка представе „Нечиста крв“. Признање је добила за улогу Софке у тој представи, према мотивима романа Борисава Станковића, у драматизацији Маје Тодоровић и режији Милана Нешковића. Једногласну

одлуку о признању, које Народно позориште у Београду додељује младом глумцу или глумици до 40 године, који се уметнички истакао у претходном периоду, али и исказао висок професионализам у послу и односу према националном театру, донео је жири којим је председавала првакиња Дrame у пензији Добрила Стојнић, а чланови су били последња добитница Награде „Петар Банићевић“ Сузана Лукић и директорка Дrame Молина Удовичић Фотез. Награда је установљена 2010. године, у знак сећања на првака Дrame Народног позоришта у Београду, барда југословенског и српског театра Петра Банићевића (1930-2006), а досадашњи лауреати су: Игор Ђорђевић, Ненад Стојменовић, Милош Ђорђевић, Нада Шаргин, Павле Јеринић, Сена Ђоровић, Бојан Кривокапић и Сузана Лукић.

Р.П.Н.

АЛЕКСАНДРИ АНГЕЛОВ УРУЧЕНА НАГРАДА ФОНДАЦИЈЕ „БРЕДА КАЛЕФ“

Награда Фондације „Бреда Калеф“, коју је ове године добила првакиња Опере Александра Ангелов, уручена је 23. марта на Великој сцени. Признање које се додељује за најбоље интерпретирану мецосопранску улогу у претходној сезони на сцени Народног позоришта, припало јој је за ролу Орфеја у опери Кристофа Вилбалда Глука „Орфеј и Еуридика“. На пригодној свечаности, одржаној уочи извођења те опере, награду је примила из руку госпође Калеф, некадашње првакиње Опере Народног позоришта

у Београду која је на матичној сцени, током своје дуге и веома богате каријере, певала више од 50 водећих мецосопранских улога. Једногласну одлуку донео је жири у којем су, осим Бреде Калеф, били Драган Стевовић, Весна Стефановић и Мирко Леви. У конкуренцији за награду, једину у нашој земљи намењеној мецосопранима, биле су све домаће и гостујуће певачице које у једној сезони наступају у операма Народног позоришта. Признање је установљено 2016. године, а досадашње добитнице су Јелена Влаховић, Вишња Попов и Наташа Јовић Тривић. Глукова опера „Орфеј и Еуридика“, по либрету Ранијерија де Калцабиђија, под диригентском управом госта из Бугарске Диана Чобанова, у режији Александра Николића и кореографији Александра Илића, премијерно је изведена 23. јуна прошле године на Великој сцени.

Р.П.Н.

ЈУГ ЂОРЂЕВИЋ, РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ „УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ“

ЗЛОСЛУТНОСТ
која
ОПОМИЊЕ

З а свој редитељски деби у Народном позоришту, млади и талентовани Југ Ђорђевић одабрао је комад, такође, младог и талентованог драмског писца Ђорђа Косића „Успаванка за Алексију Рајчић“. Премијера је планирана за 30. април на Сцени „Раша Плаовић“, а насловну улогу тумачиће Вања Ејдус. У подели су и Ива Милановић, Новак Радуловић (Хоровође) и Сара Ристић, Невена Милошевић, Вера Зечевић, Стефан Живановић, Горан Милошевић, Данијела Милошевић (Хор). Драматург је Тијана Грумић, а у уметничком тиму су и Андреа Рондовић (сценограф), Велимирка Дамјановић (костимограф), Невена Глушица (композитор), Дамјан Кецојевић (кореограф), Даница Крстић (сарадник етномузиколог) и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор). У разговору за „Позоришне новине“ Ђорђевић каже да га је овој причи „на прву лопту“ привукао начин на који је Косић обрадио једну тако значајну тему.

„Идеја поигравања са формом фоклорног наратива, да би се испричала прича о једној женској судбини, деловала ми је јединствено. Поступак којим писац пише о прошлом времену средствима из прошлости, овом комаду као да још више даје на актуелности. Не треба нама много да схватимо колико је положај жена у свету и даље далеко од идеалног, али када схватите да се на нашим просторима наратив у којем је жена биће другог реда проткао кроз целу историју, онда постављање једног оваквог комада постаје неминовност.“

Како се у том свету снала-

зи насловна јунакиња? Ко је, заправо, Алексија Рајчић?

Оно што нам је за сада звезда водиља јесте потреба да дамо простора на сцени једној жени из народа. Архетиповима, прамајкама на којима су стасале све наше генерације. Такође, дати глас свим женама жртвама патријархалног устројства. Алексија је предводница судбине хиљаде жена које су своје животе завршиле у казнено поправним заводима, само зато што су биле приморане да правду узму у своје руке, јер правде није било на видик. Ако вам овај сиже звучи познато, то је зато што се од краја деветнаестог века до данас мало тога променило. Алексије и у данашњем свету бивају приморане да на исти начин стану у своју одбрану, јер систем заштите готово да не постоји, ако и постоји вероватно је изгубљен у мору папирологије, правних поступака доказивања, вештачења, сучељавања и ретрауматизација.

Зашто је важно сад, у овом тренутку, проговорити са сцене о темама којима се млади писац Ђорђе Косић бави у „Успаванци за Алексију Рајчић“ за коју је добио Награду Стеријиног позорја за оригинални домаћи драмски текст за 2019/2020. годину?

Када је 1898. године Милутин А. Поповић издао књигу „Затворенице – Албум женског одељења Пожаревачког казног завода“ био је то историјски тренутак у коме је простор на литерарној сцени дат женама „злочинкама“ да испричају своју верзију приче. Овај роман послужио је Ђорђу као инспирација за комад. Век и по касније, налазимо се на сцени

Народног позоришта и слушамо исказ једне од осуђеница у облику вокално-сценског извођења. Од самог почетка комада, када се преко додола наслућује трагична судбина женског рода, преко трговања женском судбином када су у питању уговорени бракови, па касније до породичног насиља у форми љубавне песме, а затим и фаталног исхода који мења судбину главне јунакиње, све време провејава злослутност која опомиње. Опомиње да је све то некад заправо исто оно што живимо сад. Ђорђе је веома промишљено успоставио тезу да наша колективна прошлост прети да постане будућност.

Косићев комад, који више припада ритуалном, него аристотеловском позоришту, односно драматургији, обилује темама и мотивима. Шта бисте од свега тога желели посебно да апострофирате, избаците у први план?

О томе још увек не могу да говорим. Тренутно смо у процесу проба и експериментисамо. Цео ауторски тим ради на томе да овакво „архетипско“ дело уприличи у свој својој раскоши. Акцент је свакако на гласу и на оралној историји, предању које наслеђујемо и преносимо са колена на колена. Истражујемо до које мере смо нормализовали третман жена као бића другог реда, бавећи се истовремено нашом епиком, али и садашњим тренутком. Колики је пут пређен од зазидавања женског тела у темељ тврђаве у епској песми, па до савремених фолк цитата – „Можеш да ме милујеш, можеш да ме силујеш, можеш да ме убијеш, свеједно је.“

■ Микојан Безбрадица ■

З а разлику од телевизије и филма, где је у претходних десетак и више година остварио низ веома добрих и упечатљивих улога, један од наших најбољих глумаца млађе генерације Петар Стругар није, стицајем околности, имао слична искуства у позоришту. Шансу коју му је недавно понудио Синиша Ковачевић, писац и редитељ „Година врана“, премијерно изведених 12. и 13. марта на Великој сцени, да у тој драми тумачи главну мушку улогу, Стругар, кога поред раскошног талента, краси и непоновљива харизма, је искористио на најбољи могући начин. Прецизно одабраним глумачким средствима на сцени је, уз емотивну пуноћу, маестрално изнео живот свог трагичног јунака Живојина Рајића, санитарског мајора и песника, побравши ласкаве оцене како публике, тако и критике. За свој деби у Народном позоришту било је то и много више него што је очекивао. Аплаузи и узвици „браво“, које је заслужено добио, као и многе његове колеге из представе, још му, како нам је признао у интервјуу за „Позоришне новине, одзвањају у глави.

„Период у претходна три месеца, који сам провео у Народном позоришту, спремајући овај комад, представља за мене једно дивно, незаборавно искуство. Заиста, била је велика част, привилегија и задовољство радити једну овакву представу, са таквим писцем и редитељем и са таквим колегама, у једној тако великој културној институцији као што је београдски национални театар. Нисам могао, што би се рекло, да упаднем ни на боље место, ни међу бољу екипу и боље људе. Све то заједно, било је више него благородно за моје глумачко биће“.

Комад „Године врана“, као и истоимени роман, читају се „у даху“. Верујем да сте имали слична искуства?

Апсолутно. Све је ту тако и сјајно и страшно написано - ликови, ситуације... Буквално, све. Ипак, ја сам се, наравно, највише концентрисао на свој лик. Био је то огроман задатак, огроман изазов који се нашао преда мном, јер до сада нисам имао пуно искуства када је реч о раду у позоришту. Али, уз овакве људе, рекох ли, немате никакве бојазни да ћете направити добар посао. Такође, то узбуђење које сам имао, та нека позитивна трема која је провејавала све време, само су ме додатно мотивисали и давали још снажнију енергију да свој лик урадим на најбољи могући начин.

НОВО ГЛУМАЧКО ЛИЦЕ НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА: ПЕТАР СТРУГАР, САНИТЕТСКИ МАЈОР И ПЕСНИК ЖИВОЈИН РАЈИЋ У „ГОДИНАМА ВРАНА“ СИНИШЕ КОВАЧЕВИЋА

За љубав се увек треба борити

Сцена двобоја: Бранислав Томашевић и Петар Стругар

Част је и привилегија играти у Народном позоришту: Петар Стругар

Овај разговор водимо након што сте одиграли две премијере, као и две репризе. Какви су вам утисци?

Све ово време, од прве пробе средином децембра, па до прве премијере, сви заједно радили смо веома напорно, радили смо поштено, од срца, и то се осећало у гледалишту. Публика је то, судећи по реакцијама на сва та четири извођења, видела и осетила. Успели смо да им пренесемо све што је Синиша, као писац и редитељ, хтео. Веома сам, не само задовољан, него и поносан и срећан, оним што смо урадили. Још чујем аплаузе и узвице „браво“.

Публика вас је до сада, као што сте малочас напоменули, веома ретко гледала у театру. Наиме, Живојин Рајић је ваша, тек, четврта позоришна улога. Суочавали сте се, током проба, сигурно са многим питањима и

дилемама у вези с тим ликом?

Наравно. Кад почнем да спремам нову улогу, увек се трудим да прво себи разрешим све недомумице које имам око свог лика, као и комада, јер ако ја не знам шта радим, неће знати ни публика. Срећом, све је много олакшала чињеница да сам радио са Синишом који, заиста, о теми и комаду зна буквално све, баш све. У таквој ситуацији, онда се ти, као глумац, бавиш оним баш добрим делом нашег посла - креативом. Било је веома значајно да у сарадњи са Синишом и колегама, одредим у којим је ситуацијама Живојин песник, а у којима војник и обрнуто. Он је једна трагична личност, човек који страда због дате речи, због једне забрањене љубави. Та униформа коју носи, њему значи. Значила је нешто много више, него што то, можда, неким значај данас... За разлику од филма, односно телевизије, у позоришту не постоји крупан кадар. Потребно је да се користе мало другачија средства, али основа, односно суштина глумачког посла је иста. Значи, морате да имате тачну емоцију, тачну радњу, тачан однос са партнером... И, наравно, на сцени морате да будете мало гласнији

него иначе, да би вас у гледалишту сви добро чули.

Била је ово ваша прва сарадња са Синишом Ковачевићем, и као писцем, и као редитељем?

Предиван је осећај радити с професионалцем таквог калибра.

Овације на поклону: Петар Стругар, Калина Ковачевић и Александар Срећковић

Имате особу која на сваку пробу дође апсолутно спремна. На било које питање, које бисте евентуално хтели да поставите, увек је имао спреман одговор. И у овом комаду, више него јасно се види тај његов аутентичан потпис и стил, и као писца, и као редитеља који прави капиталне представе.

Ковачевић се у „Годинама врана“ фокусира на Први светски рат у оквиру којег се српска војска, попут феникса, уздиже из пепела и на развалинама свега тога покушава да прави нови живот и државу. Рат, по дефиницији, у људима буди или најбоље или најгоре особине. У таквим

околностима Живојин стоички подноси патњу и неправду?

Рат је једна ужасна ствар, ту нема дилеме, која ствара сурове и нељудске околности. Такве околности код ликова појачавају све, али заиста, све особине. Живојин је српски јунак, он је човек, који храбро брани част слабијих. Себе је подредио свом народу, ставио је себе у службу српскога рода не одричући се своје лојаности чак ни у моментима када се не слаже са одлукама својих претпостављених. Он је честит, поштен. Веровао је у дату реч. Нажалост, због тога је и изгубио главу.

Кад већ причамо о лику који тумачите, у комаду постоји један парадокс да вам неко против кога сте се борили и унесрећно вам је породицу, добија право не само да се врати у чину изнад вас, него и да вам наређује. Знамо како је Живојин Рајић одреаговао на ту ситуацију, како би ви лично реаговали да вам се нешто тако деси у стварном животу?

Не могу ни да замислим!

У комаду се, између осталог, изродила велика љубав, између Живојина и учитељице Јулије, Немице. Иако постоје бројни разлози да до тога не дође, њихова љубав је успела да својом снагом надјача све предрасуде и различитости...

Не каже се за љубав, после божанске, најјача сила која постоји, односно сила која је јача од свега, снага која побеђује све. И управо због тога је морамо неговати. За љубав се увек треба борити

и ако ствари радимо из љубави, онда ће све бити много боље.

Суштина комплетног живљења и јесте у праву на љубав за коју се човек, наравно, мора изборити. У исто време, дужност и обавеза је да се неке ствари не смеју заборавити, али и да се мора праштати...

Да, то је, у суштини, и једна од основних порука овог комада. Ово је прича о праштању, о тој некој датој речи – шта је она и шта значи, и наравно о љубави. Као што рекох, ствари увек испадну најбоље, најлепше и најкусније ако их радимо из љубави.

■ Микојан Безбрадица ■

НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ ПРЕМИЈЕРНО ИЗВЕДЕНА ОПЕРА ЖИЛА МАСНЕА „ДОН КИХОТ“

Борба за истинску лепоту

Премијера опере Жила Маснеа „Дон Кихот“, под диригентском управом Ђорђа Станковића и у режији Иване Драгутиновић Маричић, успешно је одржана 2. марта на Великој сцени.

Либрето за ову „херојску комедију“ у пет чинова, смештену у Шпанију крајем 16. века, према позоришном комаду „Витез тужног лика“ Жака ле Лорена инспирисаног културним романом Мигуела де Сервантеса „Дон Кихот“, настао је из пера Анрија Каена.

Редитељка Драгутиновић изместила је радњу у данашње време, а насловни јунак Дон Кихот је оличење романтичног старороманског господина који се, према њеним речима, и данас бори за љубав и праве вредности и његов дух нам даје путању куда и како треба да се боримо за истинску лепоту.

Његова вера у љубав, витештво, искреност, доброту, његово одушевљење савршенством природе и трагање за оним Божијим у нама, бива препознато од

стране пријатеља и верног пратиоца Санча, који представља Кихотову везу са реалношћу, која често није ни мало лепа и ни мало лака...

У главним улогама наступили су прваци Опере Народног позоришта - Иван Томашев (Дон Кихот), Александар Стамато-

вић (Санчо Панса) и Александра Ангелов (Дулсинеја), солисти Сара Ристић (Педро), Анастасија Станковић (Гарсија), Стефан Живановић (Родригез), Синиша Радин (Хуан), Предраг Глигорић (Шеф разбојника), Иван Дебељак, Вук Радоњић, Гаврило Рабреновић и Милан Вранковић (Четири разбојника).

У представи су учествовали Оркестар и Хор ансамбла Опере Народног позоришта у Београду.

Концертмајстор је била Едит Македонска, а шеф Хора Ђорђе Станковић.

Сценограф је Мираш Вуксановић, док је за глуму и сценски покрет био задужен Ивица Клеменц.

Била је то прва оперска премијера у овогодишњој, 153. сезони Народног позоришта у Бео-

граду којој су, између осталих, присуствовали и: Њ.Е. господин Раул Бартоломе амбасадор Шпаније, Господин Џон Гинкл, отпавник послова у Амбасади Сједињених Америчких Држава у Београду, ЊКВ Принцеза Јелисавета Карађорђевић, Господин Франк Идинг, аташе за сарадњу за француски језик у Француском културном центру у Београду.

Прва реприза, такође с великим успехом, одржана је три дана касније са новом премијерном поделом у којој су били Миодраг Д. Јовановић (Дон Кихот), Михаило Шљивић (Санчо Панса), Жељка Здјелар (Дулсинеја), Милица Дамјанац (Педро), Искра Сретовић (Гарсија), Синиша Радин (Родригез), Дарко Ђорђевић (Хуан), Предраг Глигорић (Шеф разбојника), Иван Дебељак, Вук Радоњић, Гаврило Рабреновић и Милан Вранковић (Четири разбојника).

■ Р.П.Н. ■

ЈУБИЛЕЈ БАЛЕТА „КО ТО ТАМО ПЕВА“; ДВЕСТОТИ ПУТ, 29. АПРИЛА НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ

Представа која се гледа више пута

Култни балет „Ко то тамо пева“, биће одигран 29. априла, на Светски дан игре, јубиларни двестоти пут. Представа, чији је либрето урађен на основу сценарија истоименог филма Душана Ковачевића и на музику Вокија Костића, у кореографији и режији Сташе Зуровца, у самом старту добро је уздрмала културну јавност.

Наиме, у том тренутку, она још увек није могла да прихвати чињеницу да се неко „дрзнуо“ да после антологијског филма, снимљеног 1981. године, а чије су реплике одавно постале део свакодневног говора, уради ни мање ни више него балет. Ипак, већ на премијерном извођењу, 22. децембра 2004. године, све сумње су отклоњене. Поклонници балетске уметности одушевљено су је прихватили, а

наклоност су јој исказали не само новинари и критичари, него и многи који до тада уопште нису посећивали балетске представе.

Критичар „Политике“ Петар Волк, оценио је у свом осврту, неколико дана после премијере, да је реч о представи „изразитих вредности“.

„Када се сложи сјајна музика Војислава Костића, изражајна кореографија интенционалних ритмова и унутарњег значења са којом су играчи надахнути, ствара се представа изразитих вредности. Филм је остао оно што јесте, а балет ће се памтити“, поручио је Волк.

Саво Поповић из „Вечерњих новости“, у чланку под насловом „Хит из аутобуса“, између осталог, је истакао да је овде „досегнут онај стандард који се одавно примењује у балетским представама на западу:

нема главних и споредних улога – сви су солисти“.

Критичар загребачког „Јутарњег листа“ Бранимир Пофук прихватио је да комплетан ансамбл Народног позоришта био изврсно уигран, подједнако уверљив не само у грубој гротески, него и у нежној лирици и да због тога заслужује сваку похвалу.

Дакле, атрактивна постава, у којој нема главних и споредних улога, врхунска музика без које представа не би била тако посебна, одлична кореографија и режија кроз коју је представљен наш менталитет, само су неки од детаља који су балету „Ко то тамо пева“ одавно обезбедили култни статус.

Захваљујући својој универзалној нити, представу је разумела и заволела и публика на многобројним гостовањима широм света Богота (Колумбија), Рим (Италија), Торонто и Отава (Канада), Каиро (Египат), Будва и Тиват (Црна Гора), Бањалука (Република Српска), Ријека (Хрватска), Скопље (Македони-

ја), Темишвар (Румунија) и Сарајево (Босна и Херцеговина).

Представу је видела и публика у Панчеву, Обреновцу, Неготину, Руми, Чачку, Крушевцу, Ужицу, Нишу, Крагујевцу, Ваљево, Пожаревцу, Лазаревцу, Сомбору, Земуну, Лесковцу...

Балет је добио Годишњу награду Народног позоришта за најбољу представу у сезони 2004/2005, Априлску награду Града Београда и Награду Удружења балетских уметника „Димитрије Парлић“.

„Ко то тамо пева“ била је прва плесна представа, у новије време, која је изведена у оквиру престижног Међународног позоришног фестивала „Битеф“ (2005). Асистент кореографа била је Оља Зуровац, костимограф Катарина Галић, а сценограф Жорж Драушник.

Интересовање публике за ову представу је несмањено, а има много њих који су је одгледали и више пута.

■ М.Б. ■

ПРВАК ОПЕРЕ, БАС ИВАН ТОМАШЕВ, ДОН КИХОТ У ИСТОИМЕНОЈ ОПЕРИ ЖИЛА МАСНЕА

Волим да певам под „притиском“

После паузе од седам година, када је с великим успехом певао насловну улогу у опери Светислава Божића „Меланхолични снови грофа Саве Владиславића“, првак Опере Народног позоришта Иван Томашев, поново је на матичној сцени наступио у једном новом наслову. Овога пута реч је о Дон Кихоту, насловном јунаку истоименог ремек-дела Жила Маснеа. Премијера, под диригентском управом Ђорђа Станковића, у режији Иване Драгутиновић Маричић, одржана је 2. марта, а осим нашег саговорника, у главним ролама, као Санчо Панса и Дулсинеја наступили су Александар Стаматовић и Александра Ангелов. У овој продукцији, Дон Кихот представља човека, који је под старост доживео да буде расељено лице, избачен из стана, његова драгоценост библиотека растурена, ствари разбацане, али он се не предаје и проналази у себи и у свету око себе, само лепоту и љубав.

„Мој први и најјачи утисак после премијере је веома позитиван, поготову ако се у обзир узме да смо процес припрема и проба имали у време пандемије. Упркос томе, успели смо да изгурамо премијеру у заказаном року“, каже у разговору за „Позоришне новине“ овај признати уметник који је током каријере, која траје дужи од три деценије, остварио низ значајних улога басовског фаха.

„Наравно, било је за очекивати да се неколико колега разболи, што се и догодило, али је успешном организацијом дирекције Опере тај проблем

превазиђен заменом певача. Да будем искрен, бојао сам се да ће много већи број колега бити инфициран ковидом, но хвала Богу, то се није догоди-

Томашев као Дон Кихот у Прагу (foto: Ludek Novak)

ло. Дакле, околности нам нису ишле на руку, али смо и поред тога успели да одржимо континуитет припрема и направимо одличну представу“.

Улога Дон Кихота, изузетно захтевна, сигурно вам је представљала изазов, не само у креативном, него и интерпретативном смислу?

На личном плану, веома често сам имао и питања и дилема у вези са неколико битних интерпретативних опција. Мој посебан напор у интерпретацији сваке од мојих рола је жеља да певачкој улози приступим на глумачки начин. Први пут јавно признајем - моја скривена амбиција у младости примарно је била глума, но сплет различитих околности ме довео на оперску сцену, тако да имам привилегију да се бавим и једним и другим.

Поменуто улогу, такође, с великим успехом, већ сте певали у Државној опери у Прагу...

Било је то пре дванаест година.

Дивно искуство, незаборавно. Та велика част, привилегија и одговорност да будем интерпретатор насловне улоге, инспирисали су ме да дам све од

себе да оправдам указано поверење. Ту одговорност сам осећао и током премијере *Кихота* у Београду. Свих седамнаест представа су биле, по оцени ауторизованих, публике и стручне јавности, веома успешно одигране. Од менаџмента Опере, као својеврсну награду, добио сам још један уговор за наступ у пет представа *Аиде*, што ме је веома обрадовало. Током конференције за штампу, неколико дана пред премијеру у Прагу, чуо сам интересантан податак од управника тог позоришта. Наиме, после Мирослава Чангаловића у улози Дон Кихота, био сам први оперски певач из Србије који је после 45 година наступао у истој опери, и то у насловној улози.

Поред успешних наступа на матичној сцени у Београду, веома често сте ангажовани у разним оперским продукцијама широм света, где са собом имате више стотина отпеваних представа у Македонији, Румунији, Хрватској, Мађарској, Словенији, Аустрији, Швајцарској, Чешкој, Немачкој, Француској, Данској, Малти, Италији, Америци, Јапа-

ну, Русији...

Имао сам, уз професионалне квалитете, пуно среће да наступам у многобројним оперским продукцијама вам граница Србије. Искуства су разнолика, али први и најјачи је да радим под *притиском*. Које врсте? Оправдати поверење оних који су ме ангажовали, бити на висини задатог задатка, не осрамотити ни себе ни земљу из које долазим. У професионалном смислу - радити брзо, квалитетно и уз осмех. То је и данас мој уметнички мото.

Верди, Белини, Доницети, Гуно, Масне, Пучини, Росини, Мусоргски, Чајковски... само су неки од бројних композитора у чијим операма сте наступали. Ипак, Верди је ту неприкосновен, зар не?

У првих неколико година каријере имао сам прилике да у представама певам мноштво басовских улога, од малих, средњих до великих. У том периоду нисам осећао потребу да одредим себи *место* ни у басовском фаху, ни у репертоару који певају басови. Једноставно, хтео сам да се опробам у операма различитих композитора. У току првих иностраних ангажмана искористио сам пријатељства са диригентима из Италије и са њима први пут разговарао о типу мог гласа, боји, флексибилности и волумену. По њиховом мишљењу, био сам *basso-cantabile verdiano*. То ми се веома допало и усмерило ме ка Вердијевим операма. Мислим да нисам погрешно.

Већ 33 године сте у сталном ангажману у Опери Народног позо-

Дон Кихот у Народној позоришту

ришта, а више од пола тог периода налазите се у статусу првака...

Припадам оној врсти уметника, оперских певача, који су својим дугогодишњим квалитетним радом заслужили да поменути статус носе испред свог имена. Пре неколико десетина година, када су се тамни облаци надвили над Србијом, већина мојих колега басова је привремено, а неки и стално, емигрирала у иностранство у потрази за сигурнијим и бољим животом. У том периоду каријере, радио сам и свој и њихов посао, певао и моје и њихове улоге. Колико? Не знам, нисам бројао. Мој пожртвовани труд је био одлучујући фактор у тим јадним временима. Управа Народног позоришта одлучила је тада да ми додели статус првака Опере. Гледајући уназад, са радошћу могу да кажем да сам презадовољан перформансама свог гласовног инструмента који је после 35 година перманентне професионалне употребе и даље у пуном функционалном формату. Лепих усмена, наравно, има много и оне су углавном везане за моја путовања по свету, а са тим активностима нисам још увек завршио. Ускоро, крајем ове сезоне, очекује ме гостовање у Пољској.

■ Микојан Безбрадица ■

Драма „Иранска конференција“ савременог руског аутора Ивана Вирипајева, која говори о данашњем поларизованом свету, о савременом тренутку, али и антиципира будућност, премијерно је изведена 9. марта на Сцени „Раша Плаовић“, у режији Иване Вујић.

Радња комада се одиграва на научној конференцији посвећеној комплексној релацији двеју култура „Истока“ и „Запада“, и како један од јунака у свом уводном излагању

каже: „сукоба Алаха и Кока-коле“.

Како и сам назив комада упућује, представа поставља деликатну, горућу „иранску“ тему, сабија судбине јунака у неонски хладну конгресну салу, а затим расплиће пред публиком раскошну потку драме попут најфинијег иранског филма.

У конференцијској сали Универзитета у Копенхагену за говорницом се смењују разни учесници, чланови интернационалне културне елите.

Упркос стерилној атмосфери научног скупа, озбиљности и актуелности теме, јунаци комада неосетно, сходно

„ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА“, НОВА ДРАМСКА ПРЕДСТАВА НА СЦЕНИ „РАША ПЛАОВИЋ“

Деликатна, горућа тема

својим карактерима и мотивима, напуштају припремљена излагања, прелазе границе кодификованих конвенција научног излагања, урањају у личне и приватне односе, како би тако огољени могли да говоре о најзначајнијем проблему који одувек стоји пред човечанством, а то је човеково место у свету и сам смисао живота...

Улоге су остварили Вања Милачић (Филипа Расмунсен), Зоран Ђосић (Данијел Кристенсен), Гојко Балетић (Оливер Ларсен), Богдан Богдановић (Магнус Томсен), Маја Кундачина (Астрид Петерсен), Радмила Живковић (Ема Шмит Паулсен), Слободан Бештић (Густав Јенсен), Бојана Бамбић (Сестра Августина), Небојша Кундачина (Паскуал Андерсен), Вјера Мујовић (Ширин Ширази), Ива Милановић (Матилда Хансен, преко видео пози-

ва), Теодора Драгићевић (Катрин Јохансен, преко видео позива) и Душан Спасић (Сниматељ).

Публика је с великом пажњом пратила ову слојевиту, интригантну и више него актуелну драму, а њене актере, после два сата веома надахнуте игре, наградила је вишеминутним бурним аплаузима.

Прва реприза одржана је 13. марта, а на том извођењу у улози иранске песникиње Ширин Ширази, први пут наступила је Ивана Жигон.

На тај начин, првакиња Дrame после паузе дужи од деценије поново је заиграла на матичној сцени.

Последњу премијеру у Народној позоришту имала је 26. јуна 2008. године у Нушићевој комедији „Др“, у режији Јагоша Марковића који јој је поверио улогу Кларе.

У роли Ширин Ширази, која сна-

гом уметности одговара на отворена питања која намеће данашња цивилизација, Ивана Жигон наступила је и певала на персијском језику.

Представа се игра у преводу Сање Миличић.

Редитељка Вујић урадила је и идејно решење сценографије и избор музике, драматург је Љубинка Стојановић, а у уметничком тиму су и Душица Кнежевић (костимограф), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор), Соња Вукићевић (сценски покрет), Светлана Волиц (видео рад) и Јасна Сарамандић (сценограф реализатор).

„Иранска конференција“, која је Вирипајев написао 2017. године, добила је Награду „Златна маска“ за најбољи драмски текст у Русији. Ово је прво извођење тог комада у Србији.

■ Р.П.Н. ■

АПРИЛ 2022.

СЕЗОНА 2021/22.

ВЕЛИКА СЦЕНА

АПР

ПЕТ.	01. ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	19.30
СУБ.	02. ДОН КИХОТ опера Жила Маснеа	19.30
НЕД.	03. ВУЦИ И ОВЦЕ комедија Александра Н. Островског	19.30
ПОН.	04. ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	19.30
УТО.	05. УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет П. И. Чајковског	19.30
СРЕ.	06. ДОН ЋОВАНИ опера В. А. Моцарта	19.30
ЧЕТ.	07. МАМАЦ балет у кореографији Сање Нинковић	19.30
ПЕТ.	08. НЕЗАБОРАВНИ РОМСКИ ВЕЛИКАНИ БАЛКАНА поводом Међународног дана Рома	17.30
СУБ.	09. ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија	19.30
НЕД.	10. ДЕРВИШ И СМРТ Борисав М. Михиз / Егон Савин	19.30
ПОН.	11. НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	19.30
УТО.	12. ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса	19.30
СРЕ.	13. ДОН КИХОТ опера Жила Маснеа	19.30
ЧЕТ.	14. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом 100 година постојања и рада Прве хируршке клинике	20.00
ПЕТ.	15. УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет П. И. Чајковског	19.30
СУБ.	16. ШКОЛСКО ТАКМИЧЕЊЕ Средња балетска школа „Лујо Давичо“	10.00
СУБ.	16. ТОСКА опера Ђакома Пучинија	19.30
НЕД.	17. ШКОЛСКО ТАКМИЧЕЊЕ Основна балетска школа „Лујо Давичо“	10.00
НЕД.	17. ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	19.30
ПОН.	18. ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	19.30
УТО.	19. КУС ПЕТЛИЋ драма Александра Поповића, гостује Народно позориште у Суботици	17.00
УТО.	19. КУС ПЕТЛИЋ драма Александра Поповића, гостује Народно позориште у Суботици	20.30
СРЕ.	20. ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија	19.30
ЧЕТ.	21. ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса	19.30
УТО.	26. ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	19.30
СРЕ.	27. ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА опера Кристофа В. Глука	19.30
ЧЕТ.	28. ГОСПОДА ГЛЕМБАЈЕВИ балет у кореографији Леа Мујића, гостује ХНК, Загреб	19.30
ПЕТ.	29. КО ТО ТАМО ПЕВА/200-та представа балет на музику Војислава Вокија Костића ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАНА ИГРЕ	19.30
СУБ.	30. КАРМЕН опера Жоржа Бизеа	19.00
СРЕ.	04. КАРМЕН опера Жоржа Бизеа	19.00
ЧЕТ.	05. АЛИСА балет у кореографији Дејана Коларова	19.30

ГОСТОВАЊА

06. 04. ВУЦИ И ОВЦЕ, комедија Александра Н. Островског - „Глумачке свечаности Миливоја Живановића“, Пожаревац

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

17. 04. ДОН ЋОВАНИ, опера В. А. Моцарта, у 19.30 часова

МЛАДИ ПОЗОРИШНИ ЕКСПЕРТИ

02, 09, 16 и 30. априла 2022. од 17 до 19 часова

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

АПР

ПЕТ.	01. ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана Вирипајева	20.30
СУБ.	02. ОРЛАНДО по роману Вирџиније Вулф	20.30
НЕД.	03. ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	20.30
ПОН.	04. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	20.30
УТО.	05. ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	20.30
СРЕ.	06. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита	20.30
ЧЕТ.	07. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	20.30
ПЕТ.	08. РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија, гостује Народно позориште у Приштини	20.30
СУБ.	09. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	20.30
НЕД.	10. ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	20.30
ПОН.	11. ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана Вирипајева	20.30
УТО.	12. ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	20.30
СРЕ.	13. ЗЛИ ДУСИ роман Ф. М. Достојевски у драматизацији Т. М. Ригонат	20.30
ЧЕТ.	14. ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића	20.30
ПЕТ.	15. ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића	20.30
СУБ.	16. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	20.30
НЕД.	17. ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	20.30
ПОН.	18. ПУ СПАС ЗА СВЕ НАС представа о Диани Будисављевић	20.30
УТО.	19. ПЕСНИЧКО ПОДНЕ у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“	12.00
СУБ.	30. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ / ПРЕМИЈЕРА драма Ђорђа Косића	20.30
СРЕ.	04. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића	20.30
ЧЕТ.	05. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића	20.30

МАЈ

ДОГАЂАЈИ

08. 04. НЕЗАБОРАВНИ РОМСКИ ВЕЛИКАНИ БАЛКАНА, поводом Међународног дана Рома, у 17.30 часова, Велика сцена
08. 04. РИБАРСКЕ СВАЂЕ, комедија Карла Голдонија, гостује Народно позориште у Приштини, у 20.30 часова, Сцена „Раша Плаовић“
09. 04. ТРАВИЈАТА, опера Ђузепе Вердија, гостује Жељко Лучић (у улози Жоржа Жермона), у 19.30 часова, Велика сцена
14. 04. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА, поводом 100 година постојања и рада Прве хируршке клинике, у 20.00 часова, Велика сцена
16. 04. ШКОЛСКО ТАКМИЧЕЊЕ, Средња балетска школа „Лујо Давичо“, у 10 часова, Велика сцена
16. 04. ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, у 12 часова
16. 04. ТОСКА, опера Ђакома Пучинија, гостују Зоран Тодоровић (у улози Марија Каварадосија) и Никола Мијаиловић (у улози барона Скарпије), у 19.30 часова, Велика сцена
17. 04. ШКОЛСКО ТАКМИЧЕЊЕ, Основна балетска школа „Лујо Давичо“, у 10 часова, Велика сцена
19. 04. ПЕСНИЧКО ВЕЧЕ, у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
19. 04. КУС ПЕТЛИЋ, драма Александра Поповића, гостује Народно позориште у Суботици, у 17 и 20.30 часова, Велика сцена
20. 04. ТРУБАДУР, опера Ђузепе Вердија, гостују Милијана Николић (у улози Ацучене) и Розарио ла Спина (у улози Манрика), у 19.30 часова, Велика сцена
28. 04. ГОСПОДА ГЛЕМБАЈЕВИ, балет у кореографији Леа Мујића, гостује ХНК, Загреб, у 19.30 часова, Велика сцена
30. 04. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ / ПРЕМИЈЕРА, драма Ђорђа Косића, у 20.30 часова, Сцена „Раша Плаовић“